

SENTÈNCIA 99-24 DE 15 DE JULIOL DE 1999

CASS. ASSEGURANÇA MALALTIA. Respon a una incapacitat laboral de caràcter transitori. INVALIDESA PER MALALTIA. Valoració de les lesions. ACTES ADMINISTRATIUS: L'abast de la motivació depèn de les circumstàncies del cas.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de 22 de desembre de 1998 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. Josep Carlos M.M. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en que sol·licitava l'anul·lació de les resolucions d'aquest organisme de 29 de desembre de 1997 i 28 de gener de 1998, per manca de motivació, així com el manteniment de l'interessat en la situació de baixa laboral i subsidiàriament, que li fos reconeguda una pensió d'invalidesa per malaltia del grup II.

2.- En considerar-se agreujat l'agent amb aquesta resolució, va presentar recurs d'apel·lació en data 25 de gener de 1999, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 25 de febrer següent. Mitjançant el seu recurs, l'agent reproduïx les seves pretensions, afegint que cal tenir en compte que se li ha practicat una nova intervenció quirúrgica i que, a més, pateix un estat depressiu que li fa impossible desenvolupar normalment una activitat laboral.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per la part actora se'n va donar trasllat a la representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 17 de març de 1999, en que sol·licita que es desestimi el recurs, ja que la sentència impugnada ha realitzat una adequada valoració de les proves practicades en la instància i una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- El present recurs d'apel·lació es fonamenta en primer lloc en la manca de motivació de les resolucions impugnades de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, que l'agent considera per aquest motiu que incompleixen l'article 39 del Codi de l'Administració. Sobre aquest punt, la Sala ha declarat en diverses ocasions (sentència 98-06 de 16 de gener de 1998, entre d'altres) que “el requisit de la motivació dels actes administratius respon a una doble finalitat, ja que d'una banda té l'objectiu d'evitar la indefensió de l'interessat, fent-lo sabedor dels motius determinants de la resolució administrativa de que és destinatari per tal de que pugui articular els mitjans de defensa més convenients al seu interès, i, d'altra banda, fer possible la revisió de la legalitat d'aquests motius o fonaments per part dels organismes encarregats de resoldre els corresponents recursos administratius o jurisdiccionals que en cada cas siguin procedents. En conseqüència, el requisit de la motivació no pot ser considerat de forma ritualista, sinó que el seu abast dependrà de les circumstàncies del cas, les quals exigiran una major o menor amplitud per tal de satisfer les finalitats que abans han quedat esmentades”.

En el cas que ara s'examina, les resolucions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social contenen una succinta exposició de les raons que les fonamenten, ja que fan referència a l'alta mèdica, al grau d'incapacitat que es desprèn de l'informe dels assessors mèdics, situat entre un 25 i un 35%, i a l'article 1 del Reglament d'aplicació núm. 18, que exigeix una disminució de la capacitat de guany d'almenys un 66% per al reconeixement d'una pensió d'invalidesa malaltia. L'agent ha pogut, doncs, exercir adequadament els medis de defensa de que disposa en front de les resolucions impugnades, de manera que s'ha d'excloure l'existència de qualsevol indefensió que pugui determinar la invalidesa de l'acte administratiu, d'acord amb el que disposa l'article 49.1 del Codi de l'Administració.

D'altra banda com ja va declarar la sentència abans esmentada, “consten en les actuacions tots els elements de judici que resulten necessaris per adoptar una decisió sobre el fons de la qüestió litigiosa, de manera que resultaria contrària al principi d'economia processal la reposició de l'expedient administratiu al moment en que es va dictar la resolució impugnada, cosa que només comportaria una dilació sense avantatges per a cap de les dues parts”.

Tercer.- Com es desprèn de les sentències d'aquesta Sala números 94-13, de 28 d'abril de 1994, i 98-06, de 16 de gener de 1998, entre d'altres, "l'assegurança malaltia respon a una situació d'incapacitat laboral de caràcter transitori, de la qual cosa se'n deriva la temporalitat de les prestacions de salari que aquella comporta. En aquest sentit, l'article 24 del Reglament Tècnic disposa que les prestacions s'acordaran per a cada malaltia durant sis mesos a comptar de la primera constatació mèdica, i que la prolongació de les mateixes s'atorgarà per successius períodes de sis mesos, renovables fins a l'expiració del tercer any que segueix la primera constatació mèdica, reservant-se la CASS, el dret d'efectuar prèviament tot control que jutgi necessari. D'altra banda, el mateix precepte contempla al possibilitat de prorrogar durant un altre any les prestacions de reembossament, en el cas de que sembli que pot obtenir-se d'aquesta forma el guariment de l'interessat.

De tot això resulta que l'abonament de les prestacions de salari es pot perllongar, en el cas de malalties de llarga durada, fins a un període total de tres anys, però sempre amb la perspectiva de que durant aquest temps l'assegurat pugui assolir el seu guariment o, en altre cas, mantenir l'estabilitat del seu estat de salut mitjançant un tractament adequat.

Per contra, quan es tracta de seqüeles consolidades o fins i tot progressives, la Caixa Andorrana de Seguretat Social podrà acordar el cessament de les prestacions de l'assegurança malaltia, i el correlatiu reconeixement d'una invalidesa malaltia quan l'interessat pateixi una disminució de la capacitat de treball d'almenys dos terços, tal i com ho disposen els articles 28 del Reglament Tècnic i primer del Reglament d'Aplicació núm. 18".

En el supòsit que ara s'examina, l'informe dels experts (foli 65 de les actuacions) resulta concloent en afirmar que "la patologia que pateix el Sr. M. derivada de la baixa laboral del 25 de gener de 1996, es podia considerar consolidada sense cap dubte el dia 1 de desembre de 1997". En conseqüència, la decisió de suspendre les prestacions de salari de l'assegurança malaltia resulta ajustada a Dret, sense que les al·legacions que formula l'agent en aquesta alçada puguin desvirtuar l'anterior conclusió. En efecte, l'estat depressiu que invoca l'interessat pot ser la causa última de l'agreujament de la seva patologia lumbar, en relació a l'aspecte merament objectiu de les lesions que presenta, però això no exclou que l'esmentada patologia, única que ha estat objecte de l'expedient administratiu, no s'hagi de considerar consolidada, tal com conclouen els perits mèdics.

D'altra banda, la intervenció quirúrgica que s'ha dut a terme posteriorment constitueix un fet nou que no afecta a la validesa dels actes administratius

impugnats, sense perjudici de que pugui donar lloc, si s'escau, a les prestacions corresponents.

Quart.- Pel que fa a la sol·licitud de reconeixement d'una invalidesa malaltia del grup II., l'informe dels experts mèdics quantifica el grau d'invalidesa que pateix l'agent en un 50%, lluny dels dos terços que requereix l'article 1 del Reglament d'aplicació núm. 18, i això encara que es prenguin en consideració els elements subjectius a que fa referència l'esmentat precepte, especialment a la vista de l'edat de l'apel·lant, nascut l'any 1961. En conseqüència, el present recurs d'apel·lació ha de ser desestimat íntegrament.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. José Carlos M.M. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa de la Batllia el 22 de desembre de 1998, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.